

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΓΟΗΤΟΣ ΝΤΕ ΡΙΣΕΛΙΕ

ΙΔ'.

ΕΤΑ τὸν θάνατο τοῦ ἀντιβασιλέως δουκὸς τῆς Ὁρλεάνης, ἐπειδὴ ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος 15ος ἦταν πολὺ μικρὸς ἀκόμα, ἡ ἐξουσία περιήλθε στὸν δούκα ντὲ Μπουρμπόν, ἀρχηγὸ τοῦ οἴκου τῶν Κοντέ. Ὁ δούκς ντὲ Μπουρμπόν ἦταν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἐρωτευμένος τρελλὰ μὲ τὴν πριγκίπισσα ντὲ Νέλ κι' εἶχε ἀποκτήσει μαζὺ τῆς ἀρκετὰ παιδιά, ὅταν, μιά βραδεία, σὲ κάποιον χορδὸ-μεταμφιεσμένον, γνώρισε μιὰ ἄλλη γυναῖκα, ἡ ὁποία, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, τὸν ἐροῦσε κυριολεκτικῶς.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ἡ μαρκησία ντὲ Πρί, σύζυγος τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Γαλλίας στὸ Τουρίνο. Εἶχε μιὰ ὁμορφιὰ ἀσύγκριτη καὶ συγκέντρωνε ἅπαν τῆς τῆ χάρι τῆς Γαλλίδος καὶ τὴν ὀμνητικότητα τῆς Ἰταλίδος. Ὁ δούκς ἐλεδίωξε νὰ τὴν γνωρίσῃ κι' ἀπὸ τότε, ἐγκαταλείποντας ἁστοργα τὴν πριγκίπισσα ντὲ Νέλ, ἔζησε περὶ γι' αὐτή.

Σὲ λίγον καιρὸ ὅμως ὁ σύζυγός τῆς ὁ πρεσβευτὴς, μαθαίνοντας ἀορίστως στὸ Τουρίνο ὅτι ἡ γυναῖκα του εἶχε μπλεχτεῖ στὰ δίχτυα κάποιου εὐγενούς, ἔσπευσε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ Παρίσι μακρόν. Μά, ὅταν ἡ μαρκησία τὸν πληροφορήθηκε ποῖς ἀκριβῶς ἦταν ὁ εὐγενὴς αὐτός, καθυστάθηκε ἀμέσως. Ἐπειτ' ἀπὸ λίγες μέρες μάλιστα, ἔγινε ὁ καλύτερος φίλος τοῦ δουκὸς ντὲ Μπουρμπόν, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔκανε συχνὰ τὴν τιμὴ νὰ τρώῃ στὸ σπίτι του καὶ νὰ κοιμάται ἐκεῖ!...

Ὁ Ρισελιέ, ὁ ὁποῖος εἶχε τὶς καλύτερες σχέσεις μὲ τὴν μαρκησία ντὲ Πρί, ἔβλεπε νὰ λέντα. Μεθυμένος ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία του στὴν Ἀκαδημία, ἀπὸ τὶς δεξιώσεις του στὸ Παρλιμέντο, ἀπὸ τὸν τίτλο του τοῦ πρώτου εὐγενούς τῆς Αὐλῆς, ποὺ τὸν εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὸν δούκα ντὲ Ροσσονάρ, ἔσπευγε τώρα τὶς φιλοδοξίες του πρὸς τὰ ἀνάστα ἀξιώματα κι' ὀνειρευόταν νὰ πιάσῃ ἐνεργὸ ρόλο στὴν ἱστορία τῆς πατρίδος του. Ἐπιθυμοῦσε ν' ἀναλάβῃ καμμιά ἀποστολὴ πολιτικῆς φύσεως, ἡ ὁποία θὰ τὸν ὡδηγοῦσε στὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν κι' ἀπὸ κεῖ στὴν πρωθυπουργία ἢ τὴ διοίκηση ἐνὸς σωματιοῦ στὸ στρατὸ γιὰ νὰ γίνῃ ἔτσι ἀρχιστράτηγος. Καὶ ἡ εὐκαιρία γιὰ νὰ διακριθῇ δὲν ἄργησε νὰ τοῦ παρουσιασθῇ.

Ὁ νεαρὸς βασιλεὺς Λουδοβίκος 15ος ἦταν ἀρραβωνισμένος ἀπὸ μικρὸ παιδί καὶ μὲ μιὰ Ἰσπανίδα πριγκηποῦλα. Μά ἐπειδὴ ἡ πριγκηπισσα αὐτὴ ἦταν πολὺ μικρή, ὁ δούκς ντὲ Μπουρμπόν, θέλοντας νὰ ἐξαφελίσῃ σὺντομα διάδοχο στὸ θρόνο, διέλυσε τοὺς ἀρραβῶνες καὶ τὴν ξανάστειλε στὴν πατρίδα τῆς, ἀντικαθιστάντας τὴν μὲ τὴν Ἰσπανίδα πριγκηπισσα Μαρία Λεόνσκα. Μά οἱ Ἰσπανοὶ θεωροῦσαν ὡς προσβολὴ τὴν ἐπιστροφή τῆς βασιλοπούλας τοῦ καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦς, γιὰ νὰ ἐκδιηθῇ, ἀνέθεσε στὸν πρεσβευτὴ του στὴ Βιέννη νὰ διαπραγματευθῇ μὲ τὴν Αὐστρία μιὰ ἐπιθετικὴ συμμαχία κατὰ τῆς Γαλλίας.

Ὅταν ἀντελήφθησαν στ' ἀνάτορα τῶν Βερσαλλίων τὸν κίνδυνο ποὺ ἀπειλοῦσε τὴ χώρα ἀπὸ μιὰ τέτοια συμμαχία, ἐπειδὴ ἡ πρεσβεία τῆς Βιέννης ἦταν κενὴ λόφῳ ἀσθενείας τοῦ πρεσβευτοῦ κωμήτος ντὲ Λοῦκ, ὁ δούκς ντὲ Μπουρμπόν κι' ἡ μαρκησία ντὲ Πρί ἔστειλαν ἐκεῖ τὸν Ρισελιέ γιὰ ν' ἀντενεργήσῃ κατὰ τῶν Ἰσπανικῶν σχεδίων. Ἀνέθεσαν δηλαδὴ σ' αὐτὸν τὸν γόητα, ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν ἀκόμα οὔτε εἰκοσιεφτά χρονῶν κι' ὁ ὁποῖος, μολοντοῦ ἀκαδημαϊκός, δὲν ἔφερε νὰ γράφῃ ὀρθὰ οὔτε μιὰ λέξι, μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλειότητες πολιτικῆς ἀποστολῆς τῶν αἰώνων. Ὁ Ρισελιέ ὅμως ἀπεδείχθη στὴν περίπτωσι αὐτὴ μέγας διπλωμάτης.

Ὅταν ἔφτασε στὴ Βιέννη, βρῆκε τὰ πράγματα πολὺ ἄσχημα γι' αὐτόν. Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας ἦταν τότε ὁ Κάρολος β', ἀνθρωπος θεοκαλῆπος, σοδαρὸς, ἀπότομος, ὁ ὁποῖος μισοῦσε τὴ Γαλλία. Τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ μὲ τοὺς ὑπουργοὺς του. Ἐτοί ἡ Αὐλὴ τῆς Βιέννης παραχωροῦσε ὅλη τὴν τὴν ἐννοία στὸν δούκα ντὲ Ρετάρτα, πρεσβευτὴ τῆς Ἰσπανίας, ἐνῶ ἀντιθέτως δειχνεκε ἐνθὺς ἐξ ἀρχῆς δυσμενεστάτῃ πρὸς τὸν Ρισελιέ. Τὴ δυσμενεία μάλιστα αὐτὴ τὴν μεγάλων ἀκόμα περισσότερο ἡ νεότης του, ἡ φήμη του ὡς γυναικοκατακτητοῦ κι' ἡ χλιδὴ, μέσα στὴν ὁποία ζοῦσε.

Ἡ διενέγκη ἀριστοκρατία τοῦ εἶχε κλείσει τὶς πόρτες τῆς κι' ὁ Αὐτοκράτωρ, ὁ ὁποῖος παρέλετε σκοπιμῶς νὰ τὸν προσκαλῇ στὶς ἐορτὲς καὶ στὶς δεξιώσεις τὸν ἀνακτόρων, ἀπεναντίας τὸν προσκαλοῦσε ταχυκώτατα στὶς καθημερινές... λειτουργίες ποὺ γινόντουσαν κατὰ τὴ διάρκεια τῆς σαρκωστικῆς στὸ παρεκκλήσιο τοῦ παλατιοῦ, πράγμα ποὺ ἔκανε τὸν Ρισελιέ ἔξω φρενῶν.

«Περνάω ἐδῶ — ἔγραφε σχετικῶς ὁ ἥρωας μας στὸν καρδινάλιο ντὲ Πολινιάκ — μιὰ ζωὴ ἐντέλως καλογρηκὴ. Κατὰ τὴν σαρκωστικὴν βρῆσκαρια διαρκῶς στὴν ἐκκλησία καὶ δὲν μὲνι οὐτ' ἓνα τέταστο τῆς ὥρας διαθέσιμο. Ἀν τὰ ἔφερα ὅλ' αὐτὰ, καμμιά δύναμις στὸν κόσμον δὲν θὰ μπορούσε νὰ μὲ πείσῃ νὰ δεχτῶ τὴν πρεσβεία τῆς Βιέννης, ὅπου ὁ αὐτοκράτωρ σέρνει πίσω του σὰν καμαριέρος τοὺς πρεσβευτὰς στὶς διάφορες ἐκκλησίες. Μονάχα ἔ-

νας καπουτσίνο μοναχὸς μὲ τεραστία ὑγεία θὰ μπορούσε ν' ἀντέξῃ σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ. Γιὰ νὰ δώσω μιὰ ἰδέα στὴν πανιερότητά σας, θὰ σὰς ἀναφέρω ὅτι ἀπ' τὴν Κυριακὴ τῶν Βαίων ὡς τὴν Τετάρτη τοῦ Πάσχα, πέρασα ἑκατὸ ὥρες στὴν ἐκκλησία μαζὺ μὲ τὸν αὐτοκράτορα. Ὁ κ. κόμης ντὲ Λοῦκ, ὁ ὁποῖος ἔμεινε ἐδῶ ὡς πρεσβευτὴς μας ἐπὶ δεκαοχτὼ ἡμέρες κι' ὁ ὁποῖος ὅλο αὐτὸ τὸν καιρὸ ἦταν ἀρρωστος, μὰς ἄφησε ν' ἀγνοοῦμε πόσο εὐσεβεῖς εἶνε οἱ Βιεννέζοι. Μὰ νὰ ποῦ σὰς τὸ πληροφορῶ τώρα ἐγὼ δι' ἐξόφλουν μου. Ὁμολογῶ πὼς ἡ γνώμη μου εἶνε ὅτι ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ θέλει περισσότερη ἐλευθερία κι' ὅτι ὁ ἐξανγκασμός αὐτὸς τῶν ἀνθρώπων νὰ γίνον μὲ τὸ στασιὸ χριστιανισμὸ, εἶνε γιὰ μένα ἓνα πράγμα ἀφόρητο».

Ὁ Φλερὸ, ὁ ὁποῖος εἶχε γίνε τότε πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας, μαθαίνοντας τὰ ὅλ' αὐτὰ, συνιστοῦσε στὸν Ρισελιέ νὰ κἀν ὑπομονή...

Ὁ Ρισελιέ ὅμως εἶχε ἀποκάνει περὶ κι' ἦταν ἀποφοσιμένος νὰ γυρίσῃ στὸ Παρίσι, ὅταν ἔφαγα ἓνα τυχαῖο γεγονός μετέβαλε ἐντελῶς τὰ πράγματα. Μιὰ μέρα ἀκροάσεων, καθὼς ὁ Ρισελιέ ἀνέβαινε τὴ σκάλα τὸν ἀνακτόρων, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἰσπανίας δούκς ντὲ Ρετάρτα ἔτρεξε γιὰ τὸν προσερχόμεν γιὰ νὰ μὴ πρῶτος τοῦ γραφεῖο τοῦ αὐτοκράτορος. Μά ὁ Ρισελιέ ἦταν νέος καὶ λυγρὸς κι' αὐτὸς ἡλικιωμένος καὶ δυσκίνητος. Ἰδρώνει, ἔτιδωνε, φούσκωνε, ξεφούσκωνε, μὰ τὸν κάκου. Στὸ τέλος, ὁ Ρετάρτα, λαχανιασμένος καθὼς ἦταν, γλίστρωνε καὶ κατρακύλησε ἀπὸ τὴ σκάλα.

Ἔ, αὐτὸ ἦταν ὅλο... Οἱ αὐλικὸι δὲν μπόρεσαν νὰ κρατήσουν τὰ γέλια τοῦς κι' ἡ γελοιοποίησις τοῦ Ἰσπανοῦ πρεσβευτοῦ ἀπ' τὸ τυχαῖο αὐτὸ περιστατικὸ ἦταν τόσο σ' ὅλη τὴ Βιέννη, ὥστε, ἔπειτ' ἀπὸ λίγες μέρες ἡ Κυβέρνησις τοῦ ἔσπευσε νὰ τὸν ἀνακαλέσῃ.

Τὸ πεδίο ἔμενε περὶ ἐλευθερο στὸν Ρισελιέ. Καὶ πραγματικῶς, ἔπειτ' ἀπὸ λίγες μέρες ἔγινε ἡ ἐπίσημη δεξιώσις του στὴν Αὐλὴ, τὴν ὁποία ἀνέβαλε ὡς τότε μὲ τὶς ἐνέργειές του ὁ Ἰσπανὸς πρεσβευτὴς.

Ποτὲ ἡ Βιέννη δὲν εἶχε δεῖ μιὰ τελετὴ τόσο μεγαλοπρεπῇ, τόσο πλουσίᾳ, τόσο παραιομένη, ὥστε αὐτὴ. Ἐβδομήντα πέντε ἀμάξια μὲ ἔξη ἄλογα τὸ καθένα συνῶδευαν τὸ ἀμάξι τοῦ Γάλλου πρεσβευτοῦ, τὸ ὁποῖο τόσο ἀπὸ μέσα, ὅσο κι' ἀπ' ἔξω, ἦταν σκεπασμένο μὲ βαλὺν κόκκινο βελούδο. Ἡ κορυφὴς του, ἐπάνω στὶς ὁποῖες ἦσαν κεντημένα μὲ χρυσὸ μετὰξὶ τὰ οἰκόσημα τοῦ Ρισελιέ, εἶχαν χρῶσι ἀπὸ γνήσιο χρυσάφι. Τὸ σκέπασμα τοῦ ἀμαξιοῦ ἦταν ἐπίσης στολισμένο μὲ χρῶσι φανταστικὰ λουλούδια. Τὰ ἄλογα εἶχαν ἐρίπια ἀπὸ πορφρὸ βελούδο μὲ χρυσὲς πλάκες ἐπάνω καὶ τὰ κεφάλια τοῦς τὰ στολίζαν πολυχρῶμα καὶ πολύτιμα φτερά. Ἐξῆ ἱππεῖς, ντυμένοι μὲ κόκκινες βελουδένιες στολὲς μὲ χρυσὰ χρῶσι κι' ἄσπρινα γαλόνια, πῆγαναν μπροστὰ-μπροστὰ στὴν πομπή. Ἀκολοῦθοσαν πενήντα ὑψηλότες πεζοὶ μ' ἐπίσημη λιθορεὰ ἀπὸ χτεπρὸ θρασμα, μὲ γαλόνια κόκκινα μετὰξωτὰ, μὲ φτερά στὰ χρυσοκέντητα καπέλλα τοῦς καὶ μὲ ἄσπρινα σπαθία. Κατόπιν ἐρχόντουσαν δώδεκα ἀξιοματικοὶ, κρατώντας ἄσπρινα ραβδία καὶ δώδεκα ἀκόλουθοι καταπληκτικῆς ὁμορφιάς.

Ὁ λαὸς τῆς Βιέννης παρακολούθησε τὴν πομπή μὲ φθόγγους θαυμασμοῦ, τοὺς ὁποῖους διαδέχτηκαν σὲ λίγο κραυγὲς χαρᾶς, γιὰ τὸ Ρισελιέ, δειχόντας μιὰ γενναῖα ἀντοχή ἀγνοοῦν ὅς τότε, εἶχε διατάξῃ νὰ καθαφῶσαν τ' ἄσπρινα πέταλα τῶν ἄλλογων μ' ἓνα ἐλαφρὸ μόνο καρφί, οὔτως ὥστε νὰ τοὺς φεύγουν στὸ δρόμο.

Μὲ τὸ πλῆθος ἔτρεχε τότε, πατιές μὲ, πατὼς νῆ, ποῖος νὰ τὰ περτοῦται.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Ρισελιέ παρέθεσε στὴ γαλλικὴ πρεσβεία ἓνα γεμα, στὸ ὁποῖο παρακάθησαν πεντακόσια πρόσωπα τῆς ἀνωτάτης ἀριστοκρατίας τῆς Βιέννης.

Ὁ Ρισελιέ ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα κίολας τῆς ἐπίσης παρουσιάσεως του στὸν αὐτοκράτορα τῆς Αὐστρίας, ὀλίχτηκε μὲ τὰ μοῦτρα στὴν ἐργασία, θέλοντας νὰ πετύχῃ ἔτσι πλήρως στὴν ἀποστολή του. Αὐτὸς, ποὺ δὲν ἔξερε ὡς τότε παρὰ ἐρωτες καὶ διασκεδάσεις, ἐργαζόμενος τώρα δεκαπέντε καὶ δεκαοχτὼ ὥρες τὴν ἡμέρα. Μελετοῦσε διάφορα διπλωματικὰ ἔγγραφα, κρατοῦσε σημειώσεις, καθιστοῦσε ἐνήμερος τῶν ἐνεργειῶν τοῦ τὴν Αὐλὴ τῶν Βερσαλλίων μὲ μακροσκοπεῖς καὶ λεπτομερεῖς ἐκθέσεις, κι' ἐπισκεπτόταν διαρκῶς τοὺς Αὐστριακοὺς ὑπουργοὺς.

Συγχρόνως, γιὰ νὰ πετύχῃ τὸν σκοπὸ του, δὲν παρέλειπε νὰ ἐκμεταλλεύεται σχετικῶς διάφορες κυρίες τῆς ἀνωτάτης αὐστριακῆς ἀριστοκρατίας, ἡ ὁποῖες τὸν εἶχαν ἐρωτευθῇ... Μεταβὺ τῶν ἄλλων γυναικῶν ποὺ ἐμπλέξε τότε στὰ δίχτυα του ὁ γόης αὐτός, ἦταν κι' ἡ κόμηςσα Μπαντιάν, εὐνομένη τὸν πανισχίον Αὐστριακὸ πριγκηπὸς Εὐγενίου, κι' ἡ πριγκηπισσα τοῦ Λιχτενστάιν. Τὴν τελευταίαν τὴ συναντοῦσε συχνὰ στὶς παγοδρομίες τῆς Βιέννης καὶ ἐκεῖ, ἐνῶ γλιστροῦσαν ἐπάνω στὸ χιόνι, ἡ ἐρωτευμένη πριγκηπισσα τοῦ ἀπεκάλυπτε ὅλα τὰ διπλωματικὰ μυστικὰ τῆς αὐστριακῆς Αὐλῆς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

